

Un dijous de setembre

Un relat de: [Papi42](#)

UN DIJOURS DE SETEMBRE

Soc asseguda al meu petit jardí rodejada de flors. Escric, penso, imagino, invento, miro el mar, i escolto els ocells piulant. Tinc el gos assegut als meus peus amb el cap repenjat sobre l'herba. No és una imatge idíl•lica, només em limito a descriure un moment, aquest moment tantes vegades repetit i que avui, després d'uns mesos no sé per què el veig diferent. La causa probable és que el setembre es un mes amb la llum del sol es mes baixa, el vent bufa amb mes força, les mosques ataquen amb la seva presencia, tothom ha tornat a la feina, els nois ja son a punt de començar l'escola i alguns la universitat. Es un mes que per mi sempre comença el moment dels propòsits, de la composició dels horaris, de la organització del temps, de saber tots els detalls de les respectives vacances. En molts dels casos amb un punt d'enveja i al mateix temps d'alegria per saber de la felicitat de tots plegats.

Acabo de regar i l'olor de terra mullada barrejada amb la lleugera brisa marina que belluga les fulles dels arbres, m'arriba fresca, fent-me sentir única i privilegiada. Però estic sola. Darrerament penso que m'agrada estar sola. Alguns m'han dit que arribar en aquest punt es perillós. Els mateixos que fa un temps em deien "cuida't" i del meu pensament sorgia sempre la mateixa resposta "com es fa això". Tornant al fil del que deia, el mes d'agost ha estat un mes esgotador amb la meva princesa, necessitava estar sola uns moments, unes hores, uns dies. Veig al meu voltant la soledat en el jardí, que ha deixat de ser el que era. Les herbes han crescut desordenades. La gespa es alta i necessita una bona retallada. Aquell sorellet de la màquina segant la grana i que em semblava molest, ara el trobo a faltar. El sorellet és el mateix, però en unes altres mans, a mi em sembla diferent.

L'absència m'envolta i em persegueix. M'adormo. Em desperto, somnio, torno a dormir, torno a somniar i torno a despertar. Obro les finestres per deixar entrar el sol i les tanco de pressa per que l'aire no s'emporti el senyal de les teves petjades. Cridaré molt fort el teu nom, una... dues... mil vegades amb l'esperança que t'arribi la meva veu allà on siguis i que la teva abraçada m'aculli i em protegeixi.

Evoco sentiments perduts o potser que mai hi van ser. Allargo els braços i trobo el buit de l'altre costat del llit ,i mentre espero que la son en venci escolto els batecs del meu cor que em calmen l'ansietat i m'ajuden a inventar-me una nova vida.

La vida que em vull inventar es lluny de la mort, de l'absència, de les ombres, dels sofriment, de les llàgrimes i de la tristesa. Ha de ser una vida plàcida i tranquil•la sense perdre el record, el bon record que mantinc i que m'ajuda a tirar endavant.